
This is the **published version** of the bachelor thesis:

Bancells Ordeix, Meritxell; Padrós Castells, Marta, dir. De família en família. Eina psicoeducativa per treballar diferents models familiars. 2017. 94 pag. (954 Grau en Psicologia)

This version is available at <https://ddd.uab.cat/record/188679>

under the terms of the license

DE FAMÍLIA EN FAMÍLIA

Meritxell Bancells

CAPÍTOLS

1.	Què hi ha a l'hort?	1
2.	El missatge de l'ampolla de vidre	5
3.	Una de Sing Star	11
4.	Ja el tenim aquí	15
5.	Avui pintarem junts	21
6.	He perdut un esquí	25
7.	De gran vull ser...	29
8.	Un canvi	33
9.	La Niara	37
10.	Un pastís per la mama	41
11.	Es dirà Kilian	45
12.	Anem al teatre	49

Què hi ha a l'hort?

Hi havia una vegada dues germanes molt avingudes, la Martina, de 6 anys, i l'Ona, de 4 anys, que vivien amb la seva mare i en Josep, l'actual marit de la seva mare, a un piset molt acollidor de Tarragona. Estaven esperant un germanet i ja li havien preparat la seva habitació amb moltes ganes. La Martina li havia pintat un sol a la paret i l'Ona li havia posat unes estrelles lluminoses que s'il·luminen quan estaven a les fosques.

Tant la Martina com l'Ona, un cap de setmana sí, un cap de setmana no, anaven a casa el seu pare Pere i l'àvia Montse i l'ajudaven amb l'hort de darrere casa seva. En aquell hort hi plantava de tot el seu pare! I a elles els agradava molt cuidar-ne la terra, regar-ne les verdures, fer petits hivernacles... Un bon dia que eren

a l'hort, la Martina tota emocionada va veure un animaló darrere d'uns enciams i va cridar a l'Ona:

- Ona vine córrer! Mira què he trobat!

Era una tortuga de terra, tota eixerida ella! La van observar una estona i li van ensenyar al seu pare.

- Ostres que bonica! De fet, per aquí se'n veuen sovint, si esteu al cas en podreu veure més!

Van anar corrents a buscar a l'àvia per ensenyar-li també. Després, com que ja era hora de dinar van anar a dins a ajudar a parar a taula i van dinar tots 4 junts.

Al vespre la mare i en Josep les van anar a buscar i van tornar cap al piset de Tarragona. Allà les nenes els van explicar que havien vist una tortuga de terra i que quan nasqués en Jan la podrien anar a veure tots junts i li ensenyarien.

- Era molt petitona! - va dir l'Ona

- I molt bufona! – va afegir la Martina. – Tenim ganes que neixi en Jan per poder-li ensenyar algun dia!

Tant en Josep com la mare els van dir que sí, que segur que li agradaria.

- El que passa però – va dir la mare - és que en Jan no vindrà amb vosaltres cada 15 dies a veure el pare perquè ell viurà sempre aquí amb mi i en Josep.
- Per què mama? – Va preguntar la Martina.
- Perquè el papa d'en Jan serà en Josep i per això no haurà d'anar a veure en Pere, el vostre papa. No tindreu el mateix papa, però si la mateixa mama! A més a més, els 3 sereu germans i viurem tots junts aquí a Tarragona.
- Ah! D'acord mama. Però algun dia sí que vindrà a veure la tortuga.
- Sí, oi tant! Segur que li agradarà que li ensenyeu. – Va dir en Josep.

Família Reconstituïda

La Martina i l'Ona s'ho havien passat tan bé aquell dia i havien jugat tant que estaven ben cansades... Així que van acabar de sopar, les van acompanyar al llit per a poder descansar per l'endemà, que ja seria dilluns i anirien a l'escola.

El missatge de l'ampolla de vidre

En un dia calorós d'estiu, la Marta, de 10 anys i en Pep de 6 es desperten ben contents! Saben que avui és el dia que se'n van tots junts a la platja. Els seus papes, en David i l'Arnau, tenen festa els dos perquè és diumenge i porten tota la setmana dient que aniran tots junts a passar el dia a la platja perquè aquesta calor no s'aguanta per enlloc.

Els agrada molt anar-hi perquè sempre porten un flotador inflable gegant per jugar amb les onades. A més a més, l'Arnau que és professor de naturals, sempre els explica mil coses sobre els animalons i les plantes que es troben per entremig de les roques.

- Bon dia! – diu en David que entra a l'habitació dels nens amb el banyador posat i una samarreta. – Veniu que us poso la crema del

Família Gay o Homopaternal

sol i així quan arribeu ja podeu anar corrents cap a l'aigua si ho voleu.

- Bon dia!! – diuen en Pep i la Marta.
- Creus que veurem algun Eriçó avui papa? – pregunta en Pep.
- Jo crec que sí! – contesta.

Es posen la crema, el banyador i fan la bossa. Mentrestant l'Arnau està preparant els entrepans per dinar i està tallant meló fresquet per menjar de postres. Quan ho tenen tot apunt, ho carreguen al cotxe i cap a la platja s'ha dit!

Quan arriben, estiren les tovalloles, es treuen la roba i en Pep corre cap a la platja, seguit de la Marta. L'Arnau i en David acaben de preparar l'espai amb el para-sol i després fan per anar cap a l'aigua amb els seus fills també. Aquella

setmana ha estat dura per en David, que treballa d'enginyer i han tingut molta feina. L'Arnau s'ha pogut quedar amb els nens, ja que és mestre i té vacances d'estiu com ells. Mentre avancen cap a l'aigua, veuen en Pep que

Família Gay o Homopaternal

córrer cap a ells amb alguna cosa a la mà; la Marta a darrere, se la veu emocionada.

- Papes!!! – crida en Pep – Mireu què hem trobat!!! Estava flotant a l'aigua i la Marta hi ha xocat amb el cap mentre bussejàvem. És una ampolla de vidre però hi ha alguna cosa a dins! Crec que és un missatge dins una ampolla!
- És com a les pel·lícules! – Afegeix la Marta.
- Òndia doncs sí! – diu l'Arnau agafant l'ampolla que li dona el Pep – Quina troballa que heu fet nens! Voleu que l'obrim per saber què hi posa a dins?

Els dos diuen que sí, estan ben intrigats de què pot dir el missatge... En David però, pregunta si no seria millor dir-li al socorrista el que han trobat:

- Potser és una troballa tan important que la podem fer malbé nosaltres... – Comenta.

L'Arnau s'ho pensa però l'ampolla es veu que no és vella i el paper que hi ha dins es veu a simple vista que és bastant recent. Així doncs, van a la tovallola i proven d'obrir l'ampolla.

- Em sembla que deu ser d'algú que està perdut a una illa perquè se li ha enfonsat el vaixell i demana ajuda – diu la Marta, que li encanten les pel·lícules d'aventures.
- Potser sí – diu en Pep – i així el podrem salvar nosaltres!
- No ho sabem què hi diu a dins, ara ho veurem – comenta l'Arnau – potser és algú que ha volgut fer una broma.

Al final, aconsegueixen obrir l'ampolla i busquen una branqueta per poder treure el missatge que està plegat dins. Li deixen fer en Pep que en té moltes ganes, i un cop fora, li passa a en David perquè l'obri. Ell se'l mira i després li passa a la Marta perquè el llegeixi amb veu alta. Per sorpresa de tots, el missatge no està escrit amb català, sinó que està escrit amb anglès! Tant en David com l'Arnau tenen un bon nivell d'anglès, així que els hi tradueixen als nens perquè ho puguin entendre:

- *Hola! Si esteu llegint aquest missatge és perquè us ha arribat l'ampolla que hem tirat avui dia 10 d'octubre del 2010. Som dos*

germans de Califòrnia que volem provar si aquest missatge arriba a algun lloc. Us deixem el nostre telèfon perquè ens truqueu si la trobeu i ens pugueu dir fins a on ha arribat l'ampolla. Gràcies.

Els nens i els papas es miren entre ells i l'Arnau exclama:

- Heu trobat una ampolla que ha fet un viatge molt llarg! Ve de Califòrnia.
- Uau!! – Diuen la Marta i en Pep alhora. – i ara què fem?? Quina passada!! - Afegeix la Marta.
- Doncs si voleu quan arribem a casa truquem a aquest número de telèfon per dir que hem trobat aquesta ampolla. Què us sembla? – diu en David. – Ara allà estan dormint. Quan arribem ja serà la seva hora de despertar-se i podrem trucar per provar.

Tots 4 creuen que és la millor opció així que, encara ben emocionats, guarden l'ampolla dins la motxilla amb el missatge a dins, i van cap a l'aigua a refrescar-se tots junts. S'ho passen molt i molt bé els 4! Quin fart de riure que es fan!

Quan arriben a casa, tot i estar cansats, truquen a aquell número de telèfon. Ho fa l'Arnau i mentrestant els altres l'envolten mirant-se'l i

Família Gay o Homopaternal

esperant que a l'altra banda contestin. Quan ja semblava que haurien de penjar sense obtenir resposta, de cop, se sent una veu a l'altra banda del telèfon... han contestat!!

L'Arnau explica la troballa que han fet, i se sent com criden d'emoció i d'alegria els que han rebut la trucada! Ja no saben si algú la trobaria després de 7 anys... i ha sigut així! Els donen les gràcies per haver trucat. Tant en Pep com la Marta estan contents com un gínjol. Quantes emocions amb un dia!

Demà ho explicaran als nens del Casal d'Estiu al que van, ara però sopen tots quatre i van cap al llit. L'Arnau i en David els diuen bona nit i tanquen el llum...

- Molt bona nit... – diuen fluixet en David i l'Arnau
- Bona nit papes... – contesten la Marta i en Pep, a punt de quedar ben adormits.

Una de Sing Star!

Hola! Jo sóc l'Anna i tinc 12 anys. Són les 14.45 de la tarda i estic esperant que em vinguin a buscar a l'Institut. En Toni, el meu educador, triga una mica perquè primer ha de passar a buscar l'Eloi i l'Angelica que estudien a un altre Institut.

Avui és un dia especial perquè hem quedat que jugarem tots junts al *Sing Star* que ens van portar els Reis aquest any. Quan arribem al centre, que és on visc entre setmana, dinarem i prepararem la sala per tenir espai per tots i farem un petit escenari! Ho vam parlar ahir mentre sopàvem, ja que l'Helena, la meva companya d'habitació va dir que feia dies que no hi jugàvem i que en tenia ganes i llavors es van anar animant tots.

De fet, som 10 nois, 10 noies i 10 educadors (entre els que treballen al matí, a la tarda, el cap de setmana, la cuinera...). És que sabeu? Els meus pares no es poden fer càrrec de mi, per això visc a aquesta casa d'acollida amb altres nois i noies que els passa el mateix que a mi. Al cap de setmana, si tot va bé, podem anar a viure amb els pares, o els avis, o els tiets... depèn de la situació de cadascú. Jo al cap de setmana vaig a viure amb la meva tieta Marina, que viu a Barcelona perquè els meus pares no es poden fer càrrec de mi.

Aquí però estic millor del que estava a casa meva! Sento que cuiden de mi. Amb l'Helena ens hem fet molt amigues i amb la resta també ens ho passem molt bé. Alguna vegada hi ha alguna baralla, però qui no es baralla mai amb els seus germans? El que m'agrada més però, són els dies com avui, en els que fem activitats tots junts! Si no, cadascú fa la seva i només ens veiem a l'hora dels àpats. A mi m'agrada molt cantar, encara que em fa una mica de vergonya

fer-ho davant d'altres persones...

- Hola Anna! Ja ho teniu tot apunt? Ara arribem la resta que volem participar i ja podrem començar... – Em diu en Marc, un dels companys de la casa.- Per cert, vols cantar amb mi alguna cançó? Que sé que cantes molt bé!
- Ei, Marc! Doncs sí, mira, només cal engegar el joc. Oi tant! Ja en cantarem alguna junts!

Ja estan arribant tots i ens anem assegint als sofàs de la sala. Comencem i la primera a cantar és l'Helena, ja que se'n moria de ganes! Posem la versió de competició per veure qui canta millor que així és més divertit i ens anem passant el micròfon cada vegada que ens toca. Ens hi passem 3 hores cantant tots plegats! Que divertit! Al final amb en Marc hem cantat 3 cançons i hem guanyat l'altra parella que jugava contra nosaltres! M'ho he passat tan bé!

Ara ja és l'hora de dutxes i sopar així que ho endrecem tot i me'n vaig cap a l'habitació. Ja tinc ganes que sigui el cap de setmana per poder explicar-li a la Marina el que hem fet avui!

Casa d'acollida

- Anna, ja pots anar a la dutxa! Et toca - Em diu l'Helena entrant tota embolicada amb la tovallola a l'habitació.
- Ja vaig! Gràcies! – Contesto tota feliç del dia d'avui.

Ja el tenim aquí!

Aquella nit feia fred. En Xavier, el pare de l'Àngela i la Laura, va entrar un pèl preocupat per la porta de la cuina.

- L'euga està a punt de donar a llum – va dir – li noto; segurament demà ja parirà però per si de cas aquesta nit em quedaré amb ella.
- Ostres papa!! Jo també vull ser-hi – Va dir la Laura.
- I jo! – va afegir l'Àngela.

L'avi Josep però, que estava assegut davant la llar de foc els va dir que ja sabien que passarien fred al corral, que millor que s'hi quedés el pare i que si es posava de part, ja ens avisaria perquè ho veiéssim. La mare també va insistir amb aquesta idea i

les nenes hi van estar d'acord. Així doncs, la mare i l'àvia es van posar a fer el sopar mentre la Laura i l'Àngela acabaven els deures per l'endemà. I és que en aquella casa de pagès hi vivien els avis, que eren pares d'en Xavier, en Xavier i la Sara que eren els pares de la Laura i l'Àngela i elles dues. A més a més, tenien un gos, en Tom, i dos gats, la Mixeta i la Rita.

Així que van acabar de sopar, el pare va anar a veure com estava l'euga i es va preparar unes mantes per no passar fred al corral. Les nenes amb l'àvia van llegir un conte i se'n van anar a dormir. Feia molt temps que esperaven que l'euga es posés de part perquè tenien moltes ganes de conèixer el poltre que portava a la panxa! Es van posar el llit però amb la roba i les sabates a punt per si havien de córrer cap a l'estable.

Aquella nit no va passar res, però quan es van despertar, van esmorzar i van baixar a veure com havia passat la nit. El pare els va explicar que havia patit una mica amb les contraccions, i just llavors, l'euga va rebufar i el pare va saber que es posava de part.

- Nenes em sembla que ara sí que ja comença! – va dir en Xavier – Digueu a la mare que avui anireu més tard a l'escola que aquí aprendreu molt!

- Ostres que bé! – va dir l'Àngela – demà ho explicaré a naturals.

- Sí!! Espero que vagi tot bé! – va fer la Laura.

Van anar a acariciar la seva estimada euga per donar-li ànims i van seure al seu costat, a una distància prudencial, per veure el procés...

primer va sortir el cap i les potes del davant, aquí l'euga va parar per descansar una mica i després va tornar a fer força i va acabar de sortir. El poltre estava dins d'una bossa de color blanc, la placenta, i la Laura i l'Àngela van veure com el seu pare li trencava perquè el poltre en pogués sortir bé.

- Quina carona que té! És tan maco!! – va fer la Laura ben emocionada!
- Ai pobret, li costa obrir els ulls... animem-lo. – va dir l'Àngela.

Van fer carícies a l'euga i van tocar una mica el poltre, encara que estava moll i li van deixar espai de seguida.

- Li hem de posar un nom! – va dir l'Àngela.
- Sí, però quin? – va contestar la Laura.

Van dir diversos noms de cavall que els hi agradaven però no es decidien. Mentrestant, el petit poltre va semblar que es volia aixecar: va posar una pota, després l'altre i després les altres dues. La primera vegada que ho va intentar, va caure, però hi va tornar i va aconseguir aguantar l'equilibri. Va aconseguir acostar-se a la seva mare, que el va llepar. Després va buscar la meta per poder beure llet.

- Laura i si li posem Filip? A mi m'agrada molt aquest nom i crec que fa per ell! – va dir l'Àngela.
- Doncs... Sí! Per què, no? Ja tenim nom pel poltre doncs! El petit Filip. – va dir la Laura.

Quan ja es van haver decidit, van anar a buscar a la seva mare, a l'àvia i a l'avi, per dir-los que havia nascut en Filip i que el vinguessin a veure. Van baixar amb elles. En Tom també es va acostar per conèixer el petit Filip.

Família Extensa

I així va ser com la Laura i l'Àngela van viure el part d'en Filip, a primera fila! I van poder explicar tot el procés a l'escola quan hi van anar. En van fer fotos i també les van ensenyar a tots els nens i nenes de la classe.

Avui pintarem junts

La Lia i en Jan són dos germans, de 6 i 9 anys i viuen a un poblet de la Cerdanya. La seva mama Berta treballa allà de cuinera i la seva mama Anna treballa des de casa així que pot quedar-se amb en Jan i la Lia quan la Berta no hi és.

Un dia els van anar a buscar a l'escola les dues: sempre s'esperen a un lloc des d'on poden veure la sortida de la Lia i en Jan i ells corren cap a elles quan surten i les veuen.

Aquell dia en Jan va sortir una mica trist perquè s'havia barallat amb un company de classe perquè els dos volien el mateix color per pintar... La Berta i l'Anna se'n van adonar i van pensar com podien animar-lo i llavors van pensar amb una activitat que feia dies que volien fer tots junts...

- Lia, Jan... què us semblaria si anem a comprar pintura i fem un dibuix nou a la paret de la vostra habitació? – pregunta l'Anna.

- Sí! Així l'habitació quedarà més bonica i divertida! – Afegeix la Berta.
- Sí! Sí! – Diu la Lia – Que jo tinc moltes ganes de pintar i els sols ja em surten molt bé! Tu què voldràs dibuixar Jan?

En Jan que li encanta dibuixar i pintar ja està més animat i rumia a veure què pot dibuixar...

- Doncs... a mi m'agradaria dibuixar un arc de Sant Martí!! Que m'agraden molt!
- Quina bona idea Jan, pot quedar bé amb el sol que pintarà la Lia! Doncs va, anem a comprar pintura. – Comenta la Berta.

Van anar a una botiga de pintura de prop de casa seva i van comprar pintures de tots els colors per poder fer l'arc de Sant Martí. A més a més, van agafar més quantitat de color groc i taronja perquè en tinguessin prou per fer un sol ben gran! Així doncs, quan van arribar a casa van fer un esborrany a un paper i van dibuixar amb llapis a la paret la silueta d'allò que volien dibuixar: la Lia va dibuixar el Sol amb l'ajuda de la Berta, i en Jan va dibuixar l'Arc de Sant Martí amb l'ajuda de l'Anna.

- Jo crec que així ja queda bé – va dir en Jan – Pintem ja? Que divertit!
- Espera Jan que acabo de dibuixar els ulls del sol i ja estic! – va dir la Lia

Tan bon punt la Lia va haver acabat, ella i en Jan es van posar les bates de pintura, l'Anna i la Berta uns davantals vells així si s'embrutaven, no passava res i es van posar a pintar. Per pintar les vores del dibuix, si no es

volien sortir de la ratlla, havien d'utilitzar un pinzell més petit i només en tenien un, així que se l'havien d'anar passant a estones. Pinta que pintaràs, ben concentrats tots quatre allà pintant la paret, ajudant-se els uns als altres. Ara passa'm aquest color, ara netegem aquest pinzell, ara enfila'm aquí que

no arribo, eixuga allà que no regalimi... i els dibuixos estaven quedant d'allò més bé!

En Jan va pensar que lo del pinzell petit s'assemblava al que havia passat a la classe a la tarda; només tenien un color verd a aquella taula i el que

podrien haver fet és tenir-lo una estona cada un i així no s'haguessin barallat. Va pensar que a la pròxima vegada li proposaria al seu amic.

- Que bé que està quedant nens! – va dir la Berta! – després farem una foto i li enviarem als avis, què us sembla?
- Sí! Sí! – Van dir en Jan i la Lia – segur que els hi agrada molt!

La veritat és que el sol i l'Arc de Sant Martí feien goig allà a la paret! Els va quedar molt bé i a més a més van poder passar-s'ho bé tots quatre junts. Ara però ja era hora de sopar, quedaven alguns retocs que ja acabarien l'endemà. En Jan va fer la foto amb el mòbil de la Berta i la va enviar als avis perquè veiessin com estava quedant, n'estava molt orgullós! I és que, quina feinada que van fer tots 4 amb una tarda, oi?

He perdut un esquí!

En Marc es lleva i veu tota la neu que ha caigut aquella nit.

- Mama, Papa, Tina, desperteu-vos i mireu per la finestra! Quina nevada! – crida en Marc mentre passa d'habitació a habitació.
- Sí Marc! Però no cridis tant que ja ho sabíem que nevaria aquesta nit! – li diu la seva mare rient.

Havia set l'aniversari d'en Marc feia poc i el seu regal era anar a la muntanya a esquiar i havien triat el dia perfecte: un dia de sol, bon temps i amb un bon paquet de neu de la nit anterior. Quina sort que havien tingut!

Esmorzen tots 4 i es preparen per sortir a fora: pantalons i jaqueta d'esquiar, ulleres de sol, buf, casc i crema del sol. Ah, i els guants! Per portar els esquís i els pals els ajuden els pares que pesen una mica. De seguida però, ja són tots quatre fent cua al telecadira. Un cop asseguts, el pare comenta:

Família Tradicional

- Recordeu que la primera baixada ha de ser suau per escalfar una mica i perquè recordem com s'esquia que fa temps que no hi anem!
- Sí – afegeix la mare – i anem tots 4 junts tota l'estona. Així si algú de nosaltres cau, els altres el podrem ajudar.

Però en Marc estava tan emocionat que quan el telecadira va arribar a dalt

i va posar els esquís a terra, ja no hi pensava amb el que els pares havien dit i va començar a baixar ben de pressa per la primera pista que va trobar. Anava tan ràpid i emocionat, que va agafar un bot i patapam! Ja tenim el Marc a terra... ell no es va fer gens de mal, però quan es va aixecar i va veure que li faltava un esquí es va espantar una mica i va mirar al seu voltant... Res, no veia ni l'esquí que li

faltava, ni tampoc els seus pares.

- I ara què faré? – es va preguntar una mica espantat.

Com que no sabia què fer i els pares no arribaven es va posar a buscar l'esquí ell sol i va provar per dins del bosc... però res no el trobava i cada

vegada estava més trist i preocupat... En Marc es va asseure sota un arbre perquè no sabia què fer i es va posar a plorar. De cop però, va aparèixer un esquirol davant seu i se'l va quedar mirant. En Marc va parar de

plorar i li va explicar que havia perdut l'esquí i que tampoc sabia on eren els seus pares perquè s'havia perdut. Llavors l'esquirol va fer una cosa que en Marc no s'esperava gens... es va enfilar fins a la seva espatlla i es va apropar a la seva orella. Des d'allà, l'esquirol li va xiuxiejar a l'orella que ell era un esquirol màgic del bosc i que l'ajudaria. Aniria a buscar els seus pares i els portaria allà on era ell. En Marc es va quedar ben parat! Quina passada! Un esquirol que parla i que m'ajudarà!

L'esquirol va marxar i al cap de 10 minuts van aparèixer els pares d'en Marc i la seva germana amb el seu esquí perdut.

- Marc! On t'havies ficat? – va dir la mare mentre va anar a abraçar-lo.
- Ens ha vingut a buscar un esquirol i ens ha portat fins aquí! – va dir la seva germana.

Família Tradicional

- Sí! I el teu esquí ens l'hem trobat una mica més avall d'aquí! Que has caigut? – va dir el pare.
- Ai papes em sap molt greu haver marxat tan ràpid sense vosaltres! He caigut i he perdut l'esquí i llavors he vist que vosaltres no hi éreu i m'he espantat. Sort que ara ja sou aquí amb mi! – va dir en Marc content de veure'ls.

Es van abraçar els quatre i van quedar que no es tornarien a separar mentre estiguessin esquiant. Així, com havien dit els pares al principi del dia, si algú d'ells queia, els altres el podien ajudar.

De gran vull ser...

Aquell dia la Natàlia va sortir amb mal de cap de l'escola, ja que amb la mestra havien estat parlant tota la tarda de què volien ser de grans. La majoria dels seus amics ho tenien clar! Un d'ells volia ser astronauta, l'altre mestre o domador de cavalls, un altre volia ser socorrista com la seva germana gran i la seva millor amiga volia ser perruquera. Però la Natàlia encara no hi havia pensat mai i no ho sabia.

Llavors va pensar amb el seu papa, que és professor d'una Universitat, però no li va fer gaire el pes, sempre està corregint coses a casa i contestant correus i no li agrada. Després va pensar amb la seva mama, que és policia del poble on viuen, però ui no, li faria massa por enfrontar-se a

uns lladres! Sort que la mama és valenta.

I la Natàlia va seguir rumiant però no se li acudia

pas... per això quan va arribar a casa i va haver berenat un bon bol de cereals, va decidir preguntar-ho als seus germans, ja que ella era la més petita i potser ells ja sabien què volien ser de grans... Primer de tot va anar amb la seva germana Alba que ja tenia 12 anys.

- Hola Alba! Tu saps què vols ser quan siguis gran? – li va preguntar.
- A mi m'agradaria molt ser veterinària! Crec que no hi ha res millor que cuidar els animals.
– va dir.

Però clar, a la Natàlia li feien por els gossos, així que aquella professió no li anava gaire bé a ella. Per això va anar a buscar al seu germà Martí, de 14 anys.

- Hola Martí! Tu saps què vols ser quan siguis gran? – li va preguntar.
- A mi m'agradaria ser escombriaire! El planeta està molt brut i no m'agrada, així que procuraré que la gent recicli i no tiri els papers a terra fent algun anunci de dia i sent escombriaire de nit. – va contestar.

Però per la Natàlia aquella feina era massa feixuga, a ella li agrada massa dormir a la nit i no podria quedar-se desperta tantes hores. Així que aquella professió no li anava gaire bé a ella. Per això, va anar a buscar el germà més gran de tots, en Roc de 16 anys.

- Hola Roc! Tu saps què vols ser quan siguis gran? – li va preguntar.
- Doncs a mi m'agradaria ser creador de videojocs! Ja saps que m'encanten tant els videojocs com els ordinadors per això vull ser-ho. – va contestar.

Que divertida que ha de ser aquesta professió! Va pensar la Natàlia. Però la veia molt complicada per ella així que com a última opció li va preguntar a la Rut, l'amiga d'en Roc que havia vingut a casa a fer un treball.

- Rut i tu ja saps què vols ser quan siguis gran també? – li va preguntar.
- Doncs a mi Natàlia, m'agradaria ser Presidenta de la Generalitat per poder canviar les coses que no m'agraden d'aquest país! Tot i això sé que és complicat arribar-hi però jo ho intentaré! – va dir tota cofoia.

Ui quina feinada més gran! I quina vergonya parlar davant de tanta gent!
Va pensar la Natàlia. Aquesta professió tampoc li servia a ella...

- Mama i què faré jo si no sé què vull ser quan sigui gran? – li va preguntar a la seva mare ben preocupada.
- Ui filla! Encara ets petita per preocupar-te per aquestes coses! Tu has de gaudir del que t'agrada aprendre i més endavant ja descobriràs què t'agradaria ser quan siguis gran. A més, vols que et digui un secret? – li va dir la seva mare.
- Sí mama, digues-me'l que no el diré a ningú! – li va dir la Natàlia.
- Jo quan tenia 10 anys com tu, volia ser astronauta i ara sóc policia i m'agrada! Imagina't com poden canviar les coses!

La Natàlia es va quedar pensativa després d'aquell secret... això volia dir que els seus companys de classe tampoc ho tenien molt clar què acabarien sent de grans perquè les coses podien canviar... Així la Natàlia no es va preocupar més i va decidir que ja ho descobriria quan fos més gran.

Un canvi

Aquell era un dia entre setmana: jo havia d'anar a l'Institut i en Toni i la Montse a treballar. Ens vam llevar amb pressa com cada dia, vam esmorzar i vaig pujar al cotxe amb la Montse que era la que em portava a classe. Tot era normal fins que, quan ja era al cotxe a punt d'arribar a l'Institut, em va venir un mal de panxa que no havia tingut mai... sentia com unes punxades a la part inferior de la panxa. En aquell moment vaig pensar que ja se'm passaria i per això vaig sortir del cotxe sense dir-ne res.

Durant les classes, aquell mal anava i venia i ho vaig comentar a una amiga meua, amb la que tenia molta confiança. Ella em va preguntar si m'havia vingut mai la regla i li vaig dir que no. A

ella sí que li havia vingut. Llavors em va dir que potser m'estava a punt de venir per primera vegada i per això em feia aquell mal que no havia tingut mai.

Em vaig espantar una mica. Jo no sabia què havia de fer si em venia... “Li hauria de dir a la meva mare d'acollida, la Montse?” vaig pensar. Em feia una mica de vergonya dir-li perquè encara no teníem molta confiança però tampoc ho podria amagar així que hauria de trobar el moment per fer-ho.

Aviat van ser les 15.00 i em van venir a buscar sense haver-me vingut la regla encara. Des que en Toni i la Montse havien començat a ser la meva família d'acollida fins llavors, havíem tingut poques converses íntimes. Jo pensava que eren molt bona gent i que intentaven que jo estigués bé a la casa però encara ens estàvem coneixent: només feia dos mesos que vivia amb ells.

Jo no sabia com començar la conversa així que ho vaig deixar anar directament:

- Montse, crec que m'està a punt de venir la regla – li vaig dir.

Ella va abaixar el volum de la ràdio, va aparcar per poder-me mirar i llavors em va dir:

- Ostres Lina però això és molt bona notícia! Abans d'anar a casa passarem pel supermercat per comprar el que necessitis – em va dir amb un somriure de confiança.

Jo me la vaig quedar mirant i suposo que se'm veia a la cara la vergonya que tenia i que estava una mica espantada, així que va afegir:

- No et preocupis, tots els dubtes que tinguis me'ls pots dir i jo t'ajudaré amb tot el que pugui. M'alegro que m'ho hakis explicat Lina – em va dir.

Després vam anar a comprar i vam tornar cap a casa. Aquella tarda efectivament em va venir la regla i em va anar molt bé tenir la confiança de la Montse.

Família d'Acollida

Per mi aquell dia va ser important, perquè va ser el principi d'una relació més maca i més unida que vaig començar amb la Montse i que vaig continuar amb en Toni.

La Niara

Avui fa 2 anys que els pares em van dir que havien pensat d'adoptar a una nena. Jo sempre havia volgut una germaneta petita, així que em vaig posar molt content. Els pares van començar a moure molts papers i un dia va venir un inspector a casa. Em van explicar que aquell era un procés llarg, però que ho aconseguiríem.

Avui per fi, hem agafat l'avió que ens portarà a conèixer la meva germaneta. Hem vist alguna foto seva que ens han enviat i ella ha vist la nostra, però ja tinc moltes ganes de veure-la en persona i començar a conèixer-la.

L'avió arribarà a les 20.00 i nosaltres anirem a l'orfenat on està vivint la Niara demà al matí, passarem tot el dia amb ella allà i després ja podrà venir amb nosaltres.

Família Adoptiva

- No vols dormir una mica Pau? Que el viatge és molt llarg i així no se't fa tan pesat! – em diu el pare.
- És que estic tan nerviós que no puc dormir! – contesto jo.

Tot i això, no trigo ni una hora a adormir-me i em passo tot el trajecte dormint fins que la mare em lleva que estem a punt d'aterrar.

El viatge fins a l'hotel el fem amb un taxi que ens ve a buscar i només arribar, sopem i anem cap a l'habitació. Es nota que els meus pares estan nerviosos com jo, ahora que també estan contents; estan a punt de ser pares per segona vegada i igual que quan m'estaven a punt de donar a llum a mi, també estan nerviosos per conèixer a la Niara!

Quan em desperto l'endemà, em vesteixo de pressa i de seguida estic a punt per marxar. Ens han dit que quan arribem ens rebran a nosaltres i a altres pares per explicar-nos com serà la trobada amb la Niara.

Quan arribem a l'orfenat, no puc evitar mirar per totes les finestres a veure si la trobo. Miro la del costat de la porta, la de darrere la casa, intento veure la de dalt... però no la trobo; m'hauré d'esperar com tots els altres i vaig on són els pares. Al cap d'una estona, que se'm fa molt llarga, apareixen les cuidadores amb les nenes agafades de la mà. El cor em bateja ràpid. On ets Niara? La busco entre les seves companyes, i em sembla que la veig... està contenta? Espantada? Crec que les dues coses. He d'intentar que es trobi bé amb nosaltres.

L'acosten cap a nosaltres i ens mira, primer als meus pares, després a mi, torna a mirar els meus pares i em torna a mirar. Jo li somric. Llavors m'acosto a ella; ens han dit que no parla el nostre idioma però que ja l'entendrà... La continuo veient molt nerviosa i no se m'acut què fer perquè ho deixi d'estar.

- Què puc fer? – Em pregunto.

Llavors se m'acudeix una cosa. Ahir a l'avió mentre estava nerviós vaig fer un collaret pensant amb la Niara i potser si li dono, es posarà més contenta. Així doncs, fico la mà a

Família Adoptiva

la butxaca i l'agafo... la Niara em mira mentre obro la mà: és un collaret igual que el que porto jo. Li dono i li assenyalo el meu. Després els pares s'acosten i l'ajuden a posar-se'l. Sembla que no està tan espantada... ja somriu. Li ofereixo la meva mà i ella l'agafa, igual que la mà de la mare. Llavors ens ensenya el seu orfenat, allà on ha estat vivint fins ara.

La resta del dia el passem tranquil·lament, dinem tots junts amb les altres famílies i gairebé no parlem, ens comuniquem amb gestos, menys per dir el nostre nom, perquè l'intenti repetir. Sembla que a la Niara li fa gràcia el català i cada vegada que diem alguna cosa,riu.

A la tarda ja recollim la maleta de la Niara i marxem tots quatre cap a l'hotel per descansar abans de tornar a marxar. Ja tinc ganes de tornar per presentar-li la resta de la família!

Un pastís per la mama

Avui és un dia especial, com cada 2 de maig la mare torna a fer 35 anys. A l'escola ens ve a buscar el pare en comptes de l'àvia. Avui farem un pastís, sabeu? Per celebrar que la mare va néixer, encara que ara ja no és amb nosaltres. Es va morir quan va néixer el meu germà petit Oriol. Jo tenia 5 anys i em va costar entendre-ho, però ara ja en tinc 10 i ja sóc gran.

Des de llavors, el meu germà i jo hem viscut amb el papa, que treballa molt perquè puguem tenir tot el que necessitem i a vegades ens cuida l'àvia quan el papa no pot. Cada any, quan és l'aniversari de la mama fem un pastís en honor seu perquè sàpiga que la tenim molt present a les nostres vides. De fet, el papa ens va explicar que ara la mama és una estrella del cel, i quan anem a dormir sempre li diem bona nit.

- Com ha anat l'escola avui Júlia? – em pregunta el pare.

- Bé! Avui hem après coses dels dofins! Saps que són mamífers com nosaltres? Encara que visquin al mar. – li contesto.
- A sí? Jo no ho sabia! – diu l'Oriol – nosaltres hem parlat dels cucs de seda perquè en Martí n'ha portat uns quants i els deixarem a la classe i els cuidarem.
- Quantes coses que heu après avui nens! – diu el pare – va doncs, anem al supermercat a buscar els ingredients per fer un súper pastís d'aniversari?
- Sí!! – contestem l'Oriol i jo contents.

Al supermercat hi anem amb cotxe perquè queda una mica lluny de casa. Quan hi entrem, anem directe a la secció de rebosteria. Allà comprem: farina, llevat i sucre. Després busquem els ous i la mantega i ja ho tenim tot per anar cap a casa i fer el pastís.

Quan arribem a casa, ens posem roba còmoda i el davantal, ens rentem les mans i ens posem a fer el pastís tots tres.

- Primer hem de pesar els ingredients per no equivocar-nos amb la quantitat. Oriol em dónes la bàscula si us plau? – diu el pare.
- Sí, papa. La deixo aquí. – diu l'Oriol.

Mentre el pare prepara les quantitats jo llegeixo la recepta per recordar l'ordre de com tirem els ingredients, la temperatura del forn, el temps que hi ha d'estar...

Ara que els ingredients ja estan preparats i ja sabem l'ordre, agafem un gran bol i comencem. L'Oriol aguanta el bol perquè no es mogui, el papa va tirant els ingredients i mentrestant jo remeno tan fort com puc perquè és la part que m'agrada més. Encara que costa una mica i el papa a estones m'ajuda.

- Així ja està bé papa? Ja no hi ha gairebé grumolls! – dic.
- Que faci una remenada més l'Oriol i ja podem posar el pastís al motlle – contesta el papa.

L'Oriol content de participar més, remena fins que es cansa i llavors demana d'evocar el pastís al motlle. Aquest pas el fem entre els tres perquè el bol pesa molt. Crec que la mama deu estar molt contenta de veure que estem fent aquest pastís tots tres junts.

El papa posa el pastís al forn i ara només queda esperar que pugui i s'acabi de fer.

A mi m'agrada que cada any, per l'aniversari de la mama fem aquest pastís per ella i per nosaltres. Recordo que quan era petita i ella encara hi era, sempre fèiem pastissos, gairebé cada setmana. La mama en sabia moltíssim i li quedaven molt bons per això avui ens hem esforçat tant perquè quedi boníssim.

Ara ja el podem treure del forn però s'ha de refredar una mica. Per sopar ja en podem menjar un tall!

Després de sopar només falta posar una espelma al pastís, encendre-la i bufar per apagar-la demanant un desig.

- Ja teniu el desig pensat nens? – diu el pare.
- Jo ja el tinc pensat! – diu l'Oriol.
- Jo també! – dic.
- Doncs comptem fins a tres i bufem! 1... 2... i 3! – diu el pare mentre ens mira a nosaltres i al pastís.

Els 3 bufem a la vegada i l'espelma s'apaga... Els desitjos diuen que no s'han de dir perquè es puguin complir... però jo us el dic a vosaltres: jo desitjo seguir així de feliç amb el meu pare i el meu germà i que la meva mare ho pugui veure des d'allà on sigui!

Es dirà Kilian

Els papes avui em vénen a buscar tots dos a gimnàstica artística. Em diuen que si vull anar a berenar un gelat i jo dic que sí. Amb la gana que tinc! Però em començo a fixar amb ells i els veig una mica... nerviosos? Contents? Les dues coses? Crec que estan tramant alguna cosa...

Per cert, jo sóc la Bertha i tinc 11 anys. Fa cinc anys encara vivia a Tanzània, el meu país d'origen i el de la meva mare. Allà va ser on la meva mare va conèixer el que ara és el meu pare, en Pere, que va anar de turista sol a visitar el país i va tornar amb la meva mare, que li havia fet de guia turística, i amb mi, que en aquell moment tenia 6 anys.

- De què el vols el gelat? – em pregunta la mare.
- De xocolata i nata – contesto jo. – de què te l'agafaràs tu?

- De maduixa i en Pere de llimona segur que sempre s'agafa el mateix! – em diu rient.

Demanem els gelats i seiem a la terrassa de la gelateria. Els pares es miren entre ells i em miren a mi...

- Que passa alguna cosa? – els pregunto jo intrigada.
- Ah no, no passa res, no et preocupis!
– contesta en Pere.
- Només és que et volem donar una notícia... – afegeix la mare.

Ara sí que ja estic ben intrigada! Ja sabia jo que els hi passava alguna cosa... quina notícia deu ser?

- Ah sí? I quina notícia és aquesta tan important? – dic jo, pensant amb les possibles respostes.
- Doncs mira Bertha... – comença la mare -. Recordes que et vam preguntar si et semblaria bé tenir un germanet?

Aquí sí que ja començo a pensar amb la notícia que m'estan donant i se'm nota a la cara l'alegria que sento.

- Sí que me'n recordo sí! No em diguis que... que... estàs embarassada!!!! – dic ben emocionada.
- Sí!! – diu la mare feliç. – de 3 mesos!
- Ostres mama que bé!!!! Haurem de pensar un nom! – dic jo – es pot saber si és nen o nena ja?
- D'aquí a 3 setmanes tinc l'ecografia que ens ho diu, voldràs venir? Podem anar pensant algun nom mentrestant.
- Sí! Sí que vull venir! – faig jo.

Tant en Pere com la meva mare somriuen al veure la meva reacció i es miren contents.

Ens acabem el gelat i anem cap al cotxe. De camí cap a casa, no parem de dir noms de nen i de nena. Quina decisió més difícil! Al final decidim que si és nena, escolliran ells el nom i si és nen, l'escolliré jo. I ja me l'he

Família Transcultural o Míxta

pensat... és un nom que m'agrada molt. Si el meu germà és un nen, es dirà Kilian.

Anem al teatre

Avui és el dia que la Vero, la meva germana bessona, per fi fa l'obra de teatre de l'escola. Porta tota la setmana fent-nos assajar el seu diàleg a mi i a la nostra mare, a l'hora de sopar. Nosaltres ja li diem que ho fa molt bé! Però sempre vol assajar més...

Que nerviosa que s'ha llevat avui! Sempre ve la mare a despertar-nos quan és hora d'anar a l'escola. En canvi avui m'ha despertat ella... s'ha aixecat dient que avui era el dia! De fet, l'entenc una mica... jo el dia de la meva obra de teatre també estava com un flam. Clar que jo era una de les protagonistes... però ella també té un paper important!

- Crec que mai havia estat tan nerviosa – diu la Vero – tu mama quin dia has estat més nerviosa?
- Doncs jo... que recordi, el dia que us havia de donar a llum a tu i a la teva germana. Com ja sabeu, vaig prendre la decisió de ser mare sense tenir un home que fes de pare i

em vaig espantar una mica al moment de les contraccions... no sabia com aniria tot i estava bastant nerviosa.

- Ostres clar... és normal. És un canvi bastant gran de viure tu sola a tenir-nos a nosaltres dues de cop.
- Sí, però vaig trucar a l'àvia de seguida i em va venir a fer costat. Va estar amb mi tot el part donant-me suport i fent-me companyia a l'habitació.
- Sí! Ens ha explicat tantes vegades aquesta història l'àvia! – dic jo.
- Sí! Però vaig pensar que si us estimava i tenia el suport dels avis i els meus amics, res no podia anar malament. I així és, oi? – afegeix la mare.
- Sí! – diu la Vero, mentre jo assenteixo acabant de beure'm la llet.
- Doncs Vero tu no et preocupis que tot anirà bé i estarem la Marina i jo a primera fila animant-te i aplaudint-te. Segur que ho fas molt bé – diu la mare tota convençuda.

La Vero sembla més tranquil·la. Li ha agradat que li recordessin que estarem la mare i jo aplaudint-la passi el que passi.

Ens acabem l'esmorzar i anem cap a l'escola. L'obra de teatre no es farà fins a la tarda, després de dinar, que és quan poden venir més pares a veure-la.

El dia passa, i l'hora de l'obra arriba ràpid. Els de la classe de la Vero han assajat tot el matí les diferents escenes. Ara s'estan acabant de vestir mentre van entrant els pares i ens anem assegats al pavelló de l'escola. Jo m'assec al costat de la mare.

L'obra comença i la Vero surt a la segona escena. Tot sembla que va bé, però de cop... es queden tots en silenci.

- Què passa mama? Per què no parla ningú? – li pregunto.
- Crec que en Biel s'ha quedat en blanc i per això no diuen res... – contesta.

A la Vero se la veu preocupada perquè ella ha de contestar després d'en Biel. Ens mira a nosaltres amb cara d'espantada i nosaltres li tornem la mirada amb confiança, ens agafem les mans la mare i jo i li fem un senyal per dir-li que ho està fent molt bé. Llavors sembla que la Vero agafa forces i intenta arreglar aquell silenci, així que diu la frase d'en Biel i així ell torna a connectar amb l'obra de teatre. Ha tornat a agafar el fil de la història i tot continua fins al final. La veritat és que a part d'aquell moment les escenes surten rodades.

Família Monoparental

Al final de l'obra surten a saludar tots i nosaltres aplaudim fins que les mans ens queden ben vermelles! Que bé que ho ha fet! Se la veu radiant ara que ja ha fet l'obra i li ha sortit tan bé!

Quan surt ens explica que en Biel li ha donat les gràcies i les mestres l'han felicitat per salvar l'escena!

- La veritat és que m'ha ajudat veure que éreu allà amb mi donant-me suport. Gràcies! – ens diu la Vero.

Nosaltres li contestem amb un somriure i sortim les tres cap a fora per tornar cap a casa.

Autora: Meritxell Bancells

Tutora: Marta Padrós

Treball de Fi de Grau

Facultat de Psicologia

Universitat Autònoma de Barcelona

Curs 2016-17

Recull de 12 contes on els protagonistes són membres de famílies amb models familiars diferents. Hi ha un conte per la família reconstituïda, la nombrosa, la monoparental per viduïtat, la monoparental, la transcultural o mixta, l'homoparental, l'homomaternal, la família d'acollida, l'adoptiva, la casa d'acollida, la família tradicional i la família extensa.

Aquest recull forma part d'una eina psicoeducativa que va acompanyada d'una guia per a les famílies i l'escola, i també d'un puzzle de cubs amb imatges dels contes.

1. **Què hi ha a l'hort?**
2. **El missatge de l'ampolla de vidre**
3. **Una de Sing Star**
4. **Ja el tenim aquí**
5. **Avui pintarem junts**
6. **He perdut un esquí**

7. **De gran vull ser...**
8. **Un canvi**
9. **La Niara**
10. **Un pastís per la mama**
11. **Es dirà Kilian**
12. **Anem al teatre**

De Família en Família

**INSTRUCCIONS DE L'EINA
PSICOEDUCATIVA I GUIA
D'APLICACIÓ**

Meritxell Bancells

ÍNDEX

1. Instruccions de l'eina psicoeducativa	1
2. Guia de suport per a la resolució o el treball de les problemàtiques de cada tipologia de família	5
a. Família Extensa	7
b. Família Gay o homoparental	9
c. Família monoparental per viduitat	10
d. Família d'Acollida	11
e. Família Lesbiana o homomaterna	12
f. Família Transcultural o mixta	13
g. Família Tradicional	14
h. Família Monoparental	15
i. Família Nombrosa	16
j. Família Reconstituïda	17
k. Família Adoptiva	18
l. Família de casa d'Acollida	19

INSTRUCCIONS DE L'EINA PSICOEDUCATIVA

Aquesta és una eina psicoeducativa que consta de dues parts: 12 contes i 12 puzles de cubs. A cada conte els protagonistes són membres de famílies amb models familiars diferents. Hi ha un conte per la família reconstituïda, la nombrosa, la monoparental per viduïtat, la monoparental, la transcultural o mixta, l'homoparental, l'homomaternel, la família d'acollida, l'adoptiva, casa d'acollida, família tradicional i família extensa. A més a més, també consta d'una guia per a les famílies i per l'escola.

Els objectius d'aquesta eina psicoeducativa són:

1. Normalitzar l'existència de diferents modalitats familiars, començant pels més petits. És una eina que pretén treballar des de la prevenció, per evitar la discriminació que models familiars no tradicionals o no habituals sovint pateixen i normalitzar els diferents models.
2. Donar una eina a les famílies/adults per poder viure la seva família amb més normalitat i dignitat, sense que hagin de renunciar a la pròpia identitat ja sigui per raó de sexe, gènere, nacionalitat, cultura, orientació afectivo-sexual...
3. Proporcionar una guia de com poder treballar aquests temes i algunes de les problemàtiques més típiques presents a cada família (des de l'escola i des de la família) donant diverses alternatives a cada problemàtica plantejada.
4. Crear un espai d'interacció entre adults i infants, on aprendre i créixer passant-s'ho bé. Es fomenta a més a més, l'atenció conjunta d'adult i infant.

Per a la utilització d'aquesta eina psicoeducativa hi ha diferents opcions. Cada conte consta de la seva imatge representada als cubs. Per tant, una opció d'utilització és la de llegir primer el conte que es vol treballar i després muntar la imatge corresponent als cubs, i així per cada conte. Es pot escollir treballar les diferents famílies d'una en una o treballar-les en grup, utilitzant diversos contes.

Es pretén que amb la construcció de la imatge dels cubs es vagin identificant els diferents personatges del conte i/o de la petita història que apareix a la guia, i es pugui treballar el que s'ha llegit: es pugui parlar de les emocions dels personatges i alhora de les emocions de les persones que estan fent l'activitat.

També es pot utilitzar de manera que primer es llegeixen tots els contes que es volen treballar i després es construeixi la respectiva imatge dels cubs.

La part de la guia està pensada perquè els adults puguin treballar la problemàtica que ells vulguin o la situació detectada a la família o a l'escola, a partir de l'exemple que s'exposa i les preguntes model que es proporcionen. Seria òptim que l'adult es llegís la guia abans de treballar els contes amb els nens i les nenes per tal de plantejar-los les preguntes adequadament.

Es tracta que hi hagi atenció conjunta, és a dir, que es llegeixin els contes o es muntin les imatges dels cubs, conjuntament adults i infants.

Per a la part que consta dels cubs, les instruccions són les següents:

1. Dividir els cubs en dos grups (mirant que s'agrupin els que toquen). Un grup té els fragments de les imatges de 6 dels contes i l'altre grup té els fragments de les imatges dels altres 6 contes.
2. Unir les cares que corresponen a una imatge del conte que s'ha treballat.
3. Endevinar a quina escena fa referència aquella imatge del conte, si és el cas, i distingir els diferents personatges per a poder treballar el que es pretengui: per exemple, les emocions que senten els personatges, valors o altres aspectes importants que s'hagin treballat al conte com són la valentia, la confiança amb els pares o el companyarisme entre germans o amics...

El moment per treballar lo exposat a la guia és després d'haver llegit el conte. Es pot fer abans de construir la imatge, mentre es construeix o un cop construïda, depenent de cada cas.

GUIA DE SUPORT PER A LA RESOLUCIÓ O EL TREBALL DE LES PROBLEMÀTIQUES DE CADA TIPOLOGIA DE FAMÍLIA

Aquesta eina psicoeducativa està pensada per ser una eina preventiva en la que es treballi amb els diferents models familiars per tal de normalitzar-los o per preveure el que és possible que passi en un futur, per exemple, l'arribada d'un germà d'un altre país, i treballar-ho de manera anticipada. Tot i això, també pot ser una eina de suport que es pot utilitzar per treballar quelcom que ja ha passat i/o que està passant. És una manera de detectar què senten els diferents protagonistes.

Si es vol treballar des de l'escola, es podrà fer en grup, amb un adult que vagi guiant la dinàmica, però podent sentir diferents opinions. Si es vol treballar des de la família, com a mínim hi ha d'haver un adult que treballi conjuntament amb l'infant.

Per a treballar cada una de les problemàtiques que considerem oportunes, seguirem aquest ordre:

1. Explicarem/ narrarem l'exemple que vulguem fer servir o la situació detectada a l'aula o a la família.
2. Preguntarem al nen o a la nena quines emocions creu que experimenten cada un dels participants de la història. L'ajudarem a entendre aquestes emocions.
3. Preguntarem perquè creuen que se senten així i per què tenen aquella emoció.
4. Per últim, preguntarem què és el que es podria fer per a transformar aquella emoció negativa en una positiva o per fer que desaparegui. Aquesta proposta la pensa el nen o la nena amb l'ajuda de l'adult, posant-se d'acord.

Abans de començar a treballar amb aquesta guia, s'hauran de treballar les emocions perquè l'infant pugui entendre-les i l'adult pugui saber si els infants quan nomenen una emoció saben què significa.

A continuació es presentarà un exemple d'utilització per a cada família. Són precisament això, exemples, és a dir, que es poden treballar altres problemàtiques i fins i tot algunes són presents a més d'un model familiar i es poden intercanviar. De la mateixa manera, tot i que la guia està pensada per persones de mínim 6 anys, les situacions i les preguntes es poden adaptar a diferents franges d'edat.

FAMÍLIA EXTENSA

1. Explicació/narració de l'exemple:

La que ens porta a l'escola cada matí és la meva mare. En canvi, a la sortida de l'escola a la meva germana i a mi ens ve a buscar el meu avi. Avui la mestra m'ha comentat que quan arribés el meu pare a buscar-me que entrés un moment a apuntar-se per la reunió de pares i mares d'aquest mes vinent.

- No ve el meu pare a buscar-nos! Ve el meu avi. – li he dit.
- A sí? Sempre ve el teu pare no?- m'ha contestat.

Li he explicat que el que ve sempre a buscar-nos és el meu avi, perquè el meu pare està treballant a l'hora que sortim i l'avi viu amb nosaltres, així que ens porta ell. M'ha dit que s'havia confós, que es pensava que qui venia era el nostre pare. No és la primera vegada que he d'explicar que el meu avi és el meu avi i no el meu pare, les meves amigues alguna vegada també m'ho havien dit;estic una mica cansada d'explicar-ho.

2. Quines emocions creus que estan sentint els diferents personatges?

- Què creus que ha sentit la nena quan li ha dit la seva mestra que es pensava que el seu avi era el seu pare?
- Què creus que ha sentit l'avi?
- I el pare com creus que se sentirà quan li expliquin?

3. Per què creus que tenen aquestes emocions?

- Creus que podria ser perquè...?
- Recorda que hem dit que la nena deia que estava cansada d'explicar-ho. Què deu pensar quan li pregunten?

4. I què podríem fer perquè la nena/el pare/l'avi deixin de sentir-se així?

- Què és el que et faria sentir millor a tu?
- Perquè creus que l'ajudaria a canviar d'emoció?

FAMÍLIA GAY O HOMOPARENTAL

1. Explicació/narració de l'exemple:

Avui a l'escola m'han dit que a part dels meus pares he de tenir una mare segur perquè he hagut de sortir de la panxa. Jo els hi he explicat que no és la meva mare, jo tinc dos pares i prou, però no ho entenen. Quan m'ha vingut a buscar el meu pare Arnau li ho he explicat i m'ha dit que no fes cas del que em diuen. És veritat que he sortit d'una panxa però els pares són els que et crien i eduquen i et donen amor. Jo crec al meu pare, però a mi moltes vegades em demanen per la meva mare, sobretot persones que no em coneixen de sempre, i els hi he d'explicar que jo no tinc mare, però que tinc dos papes.

2. Quines emocions creus que està sentint el nen que parla?

- Creus que el fa content que li diguin que té una mama quan ell sap que té dos papes?
- Creus que li agrada que el seu pare li hagi explicat qui són els seus pares?
- T'ha passat mai que hagi d'explicar moltes vegades la mateixa cosa? Com et fa sentir?
- Com creus que el fa sentir a ell?
- I els pares? Quines emocions creus que senten quan els seus fills els expliquen el que passa a l'escola?

3. Per què creus que tenen aquesta emoció (cada un dels personatges)?

- ### 4. I què podríem fer perquè el nen deixi de sentir-se (l'emoció que s'hagi escollit), si cal?

FAMÍLIA MONOPARENTAL PER VIDUITAT

1. Explicació/narració de l'exemple:

Pel dia de la mare a l'escola sempre ens fan fer una activitat per a regalar-li a la mare. El que passa és que ni jo ni el meu germà en tenim de mare, es va morir quan va néixer el meu germà, ara ja fa 5 anys. La primera vegada que ens hi vam trobar, jo no sabia què fer i em vaig quedar parada a un racó mirant com els altres nens i nenes feien el seu regal. Des que li vaig explicar al pare el que havia passat, pel dia de la mare no ens porta mai a l'escola i diu que ens dóna el dia de festa perquè el passem amb l'àvia fins que ell plegui de treballar i després anem a jugar al parc.

2. Quines emocions creus que va sentir la nena quan li van dir que fes un regal per la seva mare?

- Per què creus que no va fer la creació i es va quedar mirant?
- Podria ser perquè no sabia a qui donar-li si la seva mare no hi era? O per alguna altra raó?
- Quines emocions creus que va sentir el pare quan li van explicar que pel dia de la mare es feia un regal i que no havien sabut què fer els seus fills?

3. Per què creus que té aquesta emoció?

4. I què podríem fer perquè deixin de sentir-se així (si cal)?

- Com es podria canviar el dia de la mare? El regal podria ser per algú altre? Es podria fer diferent a l'escola? Se li pot fer un regal a la seva mare encara que ja no estigui amb ells? Se li podria deixar a algun lloc aquest regal?

FAMÍLIA D'ACOLLIDA

1. Explicació/narració de l'exemple:

M'ho noto. Sé que aquest cap de setmana veuré als meus pares biològics i estic nerviosa. Tinc ganes de veure'ls, però alhora estic nerviosa. Aquest matí el meu pare d'acollida m'ha preguntat si estava bé perquè em veia una mica estranya, quasi no he tastat l'esmorzar. Però és que només penso en que vagi tot bé aquest cap de setmana. Ara la mare d'acollida m'ho ha tornat a preguntar i ha estat més directe: m'ha demanat si estava nerviosa perquè aquest cap de setmana veia els meus pares biològics. No vull que pensi que no els vull veure... i per això m'ha costat dir-li però al final li he dit que sí que era per això.

2. Quines emocions creus que està sentint la protagonista?

- Com creus que se senten els pares d'acollida en saber-ho?

3. Per què creus que tenen aquestes emocions?

- Potser li preocupa alguna cosa? Què podria ser?

4. I què podríem fer perquè deixin de sentir-se així (si cal)?

FAMÍLIA LESBIANA O HOMOMATERNAL

1. Explicació/narració de l'exemple:

Avui he sentit que una veïna li deia a les meves mares que m'hauria de relacionar amb més homes, ja que si no, sortiré efeminat. Elles intenten no fer cas d'aquests comentaris i contesten que al seu fill no li calen homes per convertir-se en un gran home. Els meus amics a vegades també m'ho han comentat, sobretot quan contesto alguna cosa sobre les dones que ells no saben i jo sí. Però jo també conec coses d'homes... les mateixes que ells, de fet.

2. Quines emocions creus que està sentint el noi quan sent que la veïna li diu això a les seves mares?

- I amb la resposta que donen? I quines emocions creus que sent quan qui li diu són els seus amics?
- Creus que li és indiferent/igual el que diguin d'ell? Potser li molesta més que li diguin els seus amics que la veïna?
- Quines emocions creus que senten les mares quan els comenten això sobre el seu fill?

3. Per què creus que té aquesta emoció el noi? I les mares?

4. I què podríem fer perquè deixi de sentir-se així (si cal)? I què podríem fer quan es torni a presentar aquesta situació?

FAMÍLIA TRANSCULTURAL

1. Explicació/narració de l'exemple:

Avui és l'aniversari de la meva tieta, la germana de la meva mare que es va quedar a Tanzània quan nosaltres vam venir cap aquí. Li faran una gran festa perquè fa 30 anys i a més a més ha enunciat que serà mare, igual que la meva mare. Ens agradaria ser allà per celebrar-ho amb tots ells però no pot ser perquè el viatge és molt car i no el podem fer cada any. La trobem molt a faltar a la meva tieta, sobretot la meva mare, que es portava molt bé amb ella. A vegades fem videotrucades amb la família d'allà però no és el mateix. Els moments més durs són moments com aquests, en els que hi ha coses a celebrar i no pots fer-ho de la mateixa manera que si estiguéssim tots junts.

2. Quines emocions creus que estan sentint la nena i la seva mare quan saben que hi haurà aquesta celebració i que no podran ser-hi? I en general, el fet d'estar lluny de gran part de la seva família, com creus que les fa sentir?
3. Per què creus que tenen aquestes emocions?
4. I què podríem fer perquè se sentin millor?

FAMÍLIA TRADICIONAL

1. Explicació/narració de l'exemple:

La mama sovint es queixa i diu que el meu pare no fa mai res de les feines de casa i que ho ha de fer tot ella, que també arriba cansada de la feina. Avui s'ha declarat en vaga i diu que no farà el sopar ella, que el faci el meu pare. Ell ha dit que el faria però són les 21.00 h i encara està enganxat a l'ordinador i nosaltres tenim gana. La mare està llegint al sofà, cosa que no havia vist mai. Insisteixo al meu pare? Li pregunto si fa el sopar la meua mare? O l'intento fer jo? No sé què fer.

2. Quines emocions creus que està sentint el protagonista en aquest moment? I la mare? I el pare?
3. Per què creus que tenen aquesta emoció cada un d'ells?
4. I què podríem fer perquè deixin de sentir-se així (si és necessari)?

FAMÍLIA MONOPARENTAL

1. Explicació/narració de l'exemple:

Estic rebentada. Avui després de l'escola, que m'hi he passat tot el dia fins les 18.00 h, perquè fan una hora extra per fer els deures a la biblioteca, he anat a aeròbic fins a les 19.00 h i ara per fi he arribat a casa. La mare està a punt d'arribar de la feina també. Ella també s'ha passat tot el dia fora de casa; és per això que fem una extraescolar cada dia, perquè no passem moltes hores soles a casa. Ja m'agrada fer el que faig, però a vegades em vindria de gust seure el sofà i no fer res amb tota la tarda, com altres companyes meves de la classe. Li he dit alguna vegada a la mare però ella ens diu que ho prefereix així i punt.

2. Quines emocions creus que sent la protagonista? I la seva mare?

- Com creus que se sent quan li comenta a la mare?
- I la seva mare com creus que se sent quan ha d'enviar les filles a extraescolars perquè no es quedin soles a casa? I quan li diuen que prefereixen quedar-se a casa?

3. Per què creus que té aquesta emoció la protagonista? I la seva mare?

4. I què podríem fer perquè se sentin millor les dues?

- Què podria fer la protagonista? I la seva mare?

FAMÍLIA NOMBROSA

1. Explicació/narració de l'exemple:

La setmana passada la mare em va prometre que demà, que és el meu aniversari, aniríem a comprar el meu regal ella i jo. Aquesta tarda però m'ha dit que al final haurà de venir el meu germà petit amb nosaltres perquè les meves germanes grans no es poden quedar amb ell perquè han d'estudiar i la meva iaia no es troba bé per poder cuidar-se'n. La mare m'ha demanat disculpes perquè sabia que em feia molta il·lusió anar-hi ella i jo... sempre ho he de fer tot amb el meu germà petit. Les grans es poden quedar soles a casa però ell no i és clar, sempre anem junts a tot arreu. Tenia ganes de passar un dia la mare i jo soles, tenir-la tota per mi.

2. **Quines emocions creus que estar sentint la protagonista quan ens ho explica? I la mare quan veu que no podrà complir la promesa?**
3. **Per què creus que tenen aquesta emoció?**
  - Per què creus que li venia de gust estar amb la seva mare a soles?
4. **I què podríem fer perquè deixin de sentir-se així? Es podria fer alguna altra cosa perquè no se sentissin així?**

FAMÍLIA RECONSTITUÏDA

1. Explicació/narració de l'exemple:

De petita als pares els demanava de tenir una germana gran, perquè de germana petita ja en tenia una. No pensava que pogués arribar a tenir-ne mai cap però quan els meus pares es van separar, la meva mare va conèixer un home amb dues filles i ara vivim tots 6 junts. Les seves filles són una mica més grans que nosaltres així que al final no he aconseguit tenir una germana gran, sinó dues! No va costar gaire que ens féssim amigues, perquè a més ja ens coneixíem una mica del poble. El que passa és que ara sento que com que nosaltres ens hem traslladat a viure a casa seva a vegades tenen més privilegis a la casa, perquè elles hi eren primer.

2. **Quines emocions creus que està sentint la protagonista quan ens ho explica?**
  - Creus que li agrada sentir-se així?
3. **Per què creus que té aquesta emoció?**
4. **I què podríem fer perquè deixi de sentir-se així (si és necessari)?**

FAMÍLIA ADOPTIVA

1. Explicació/narració de l'exemple:

La meva germana petita, que ja no és tan petita, ahir a la tarda, en un moment que estava enfadada perquè els pares li havien dit que anar al cine a les 23.00 h de la nit amb les amigues era molt tard (l'endemà teníem Institut), els va dir que ells no eren els seus pares i per tant no podien manar-li. Els meus pares van callar de cop i se la van mirar afectats. Ella es va suavitzar, diria que li va saber greu, però se'n va anar cap a l'habitació sense dir res més i es va ficar al llit sense sopar. Durant el sopar no vam dir massa res, però abans d'anar a dormir vam passar per la seva habitació per dir-li que l'estimàvem molt. Els meus pares i jo sabem que no ho va dir de veritat, només perquè estava enfadada.

2. **Quines emocions creus que està sentint el protagonista mentre ens ho explica?**
I la germana petita en el moment que va dir que no eren els seus pares? I després d'haver-ho dit? Com creus que es van sentir els pares quan van sentir sortir aquelles paraules de la seva filla?
3. **Per què creus que tenen aquestes emocions cada un d'ells?**
4. **I què podríem fer perquè deixin de sentir-se així (si cal)?**

FAMÍLIA DE CASA D'ACOLLIDA

1. Explicació/narració de l'exemple:

El meu nòvio m'està esperant amb el cotxe a dos carrers de la casa d'acollida. Hem quedat a les 23.00 h que és quan ens n'anem a dormir tots i així, si surto per la finestra, no s'adonaran que he marxat i es pensaran que estic dormint. Són les 22.50 h i estic com un flam. Segur que he de traïr la confiança que em tenen els meus educadors? Però és que el meu nòvio segur que m'està esperant a fora ja... Saps què? Li enviaré un Whats App i li diré que deixo la fugida per un altre dia, que avui m'han enganxat fent la bossa i em tenen vigilada.

2. Quines emocions creus que està sentint ara mateix la protagonista? I què creus que l'ha fet pensar en fugir d'allà? Què creus que l'ha fet canviar d'opinió?
3. Per què creus que té aquesta emoció?
4. I què podríem fer perquè deixi de sentir-se així?

Autora: Meritxell Bancells

Tutora: Marta Padrós

Treball de Fi de Grau

Facultat de Psicologia

Universitat Autònoma de Barcelona

Curs 2016-17

Aquesta eina psicoeducativa està pensada per ser una eina preventiva en la que es treballi amb els diferents models familiars per tal de normalitzar-los o per preveure el que és possible que passi en un futur, per exemple, l'arribada d'un germà d'un altre país, i treballar-ho de manera anticipada.

També pot ser una eina de suport que es pot utilitzar per treballar quelcom que ja ha passat i/o que està passant. És una manera de detectar què senten els diferents protagonistes.

**Instruccions de l'eina
psicoeducativa**

**Guia de suport per a la resolució o el treball de
les problemàtiques de cada tipologia de família**

RESUM EXECUTIU

De Família en Família

**Eina psicoeducativa per treballar diferents models
familiars**

(1489)

Meritxell Bancells Ordeix

Tutora: Marta Padrós

Universitat Autònoma de Barcelona

Facultat de Psicologia

Curs 2016-17

CONTEXTUALITZACIÓ

Aquest resum executiu vol arribar a tres agents clau diferenciats:

1. El director o la directora d'una editorial per convèncer-lo/la que aquest és un bon projecte i vulgui invertir en l'edició de l'eina psicoeducativa perquè arribi als altres agents clau.
2. El director o la directora de les escoles de primària perquè s'interessi pel projecte i vulgui incloure aquesta dinàmica a la seva escola per aconseguir l'objectiu de prevenció amb el que es mou aquest projecte.
3. A Casals i Centres Socials perquè els diferents professionals que hi treballen puguin utilitzar l'eina psicoeducativa en els seus projectes.

“De família en família” és una eina psicoeducativa, construïda com a Treball de Fi de Grau de la Facultat de Psicologia de la Universitat Autònoma de Barcelona. Aquesta consta de dues parts: a) 12 contes i 12 puzles de cubs i b) una guia de suport per a treballar algunes de les diferents problemàtiques de cada tipologia de família. A cada conte els protagonistes són membres de famílies amb diferents models familiars. Hi ha un conte per la família reconstituïda, la nombrosa, la monoparental per viduïtat, la monoparental, la transcultural o mixta, l'homoparental, l'homomatern, la família d'acollida, l'adoptiva, la casa d'acollida, la família tradicional i la família extensa.

Principalment és una eina preventiva que vol canviar la manera de treballar amb els diferents models familiars per a poder normalitzar-los ja des de ben petits. Per això, és necessari que arribi a les escoles, als casals i centres socials, un resum executiu sobre el projecte, perquè així l'eina pot arribar a molts professionals, nens i nenes i les seves famílies.

INTRODUCCIÓ

La família és una entitat que ens permet la socialització, que connecta les persones amb la societat i que té una funció de creixement i desenvolupament essencial pels individus que en formen part. Aquestes estan formades per persones, unides per l'afecte, la parella o la filiació, que posen els seus recursos econòmics i emocionals en comú i realitzen activitats conjuntes en la seva vida quotidiana.

El model familiar que està a l'imaginari de la nostra societat segueix sent el d'un pare, una mare i un o dos fills. Tanmateix, hi ha una gran diversitat de models familiars que cada dia es van fent més nombrosos i que en canvi, sovint, no són tractats com a models normalitzats ni amb la mateixa legitimitat.

En aquest Treball de Fi de Grau s'ha creat una eina psicoeducativa, preventiva, per aconseguir l'objectiu de normalitzar i legitimar l'existència de diferents models familiars, començant pels més petits, i també donar una eina a les famílies perquè puguin viure la seva família amb més normalitat i dignitat, així com la de les persones que els envolten, sense que hagin de renunciar a la pròpia identitat ja sigui per raó de sexe, gènere, nacionalitat, cultura, orientació afectivo-sexual... Així com també crear un espai d'interacció entre adults i infants, on aprendre i créixer passant-s'ho bé. Es vol arribar des dels petits de 6 anys fins més enllà dels 90.

MÈTODE

Per a fer-ho s'han escrit 12 contes, un per a cada model familiar treballat, en el que es desenvolupa una història curta on els protagonistes pertanyen a famílies amb aquesta pluralitat de models familiars. Aquests contes, a la vegada, van acompanyats per un joc (un puzzle de cubs) amb una imatge de cada conte, així com amb una guia d'aplicació per a les famílies i les escoles, on s'explica com utilitzar l'eina, treballant el que interessa en cada moment.

Per a la inventiva i redacció dels contes:

Primer de tot, es va pensar què és el que es volia incloure en general a tots els contes. Això era: un protagonista, un tipus de família, una activitat/esdeveniment perquè tingués sentit el conte i un problema típic de la família en qüestió (un pensament, una situació, una pregunta...). Al final, aquest s'ha explicat a la guia d'aplicació, juntament amb els passos per treballar-lo. També es va considerar oportú afegir diàleg a tots els contes perquè fos més amè pels nens i les nenes.

En el cas d'algunes tipologies de família, es va buscar informació a internet per a conèixer més com ho viuen ells i entendre millor la seva situació.

Per a la construcció dels cubs:

Es va buscar un lloc on es poguessin tallar els cubs a mida. Es va pensar com es podria fer possible una imatge d'un conte sense haver de ser dibuixat per un professional; al final es va arribar a la conclusió que serien fotografies de figuretes de playmòbil. Un cop fetes, es van imprimir amb adhesiu amb la mida dels cubs i es van enganxar a aquests.

Per a la creació de la guia:

Es va redactar un exemple en el que aparegués una de les situacions que hem vist que es poden donar a les diferents tipologies de família. A més a més, es van plantejar unes preguntes obertes referents a les emocions dels diferents protagonistes de l'exemple, per a poder posar-se al lloc de l'altre i entendre'l més i/o per treballar l'emoció pròpia si la persona que ho està treballant se sent identificada amb la situació. Aquestes preguntes són susceptibles a adaptar-se a l'edat del receptor i també al context o situació en la que es trobi.

Per a la utilització d'aquesta eina psicoeducativa hi ha diferents opcions:

1. Llegir primer el conte que es vol treballar i després muntar la imatge corresponent als cubs, i així per cada conte. Es pot escollir treballar les diferents famílies d'una en una o treballar-les en grup, utilitzant diversos contes.

Es pretén que amb la construcció de la imatge dels cubs es vagin identificant els diferents personatges del conte i/o de la petita història que apareix a la guia, i es pugui treballar el que es pretengui.

2. També es pot utilitzar de manera que primer es llegeixen tots els contes que es volen treballar i després es construeix la respectiva imatge dels cubs.

Es proposen aquestes opcions però en cada context es pot adaptar al que sigui més òptim per la seva situació.

La part de la guia està pensada perquè els adults puguin treballar la problemàtica que ells vulguin o la situació detectada a la família o a l'escola, a partir de l'exemple que s'exposa i les preguntes model que es proporcionen. Per això, és òptim que l'adult es lleixi la guia abans de treballar els contes amb els nens i les nenes per tal de plantejar-los les preguntes adequadament.

Com a resultat final, el material es pot trobar a aquests enllaços:

- Recull de contes: [De Família en Família](#)
- Guia: [Instruccions i Guia](#)

CONCLUSIONS

La majoria d'infants que han viscut sempre en el sí d'una família tradicional veuen la seva família com la normal i les altres diferents i minoritàries, un missatge que sovint també es transmet de manera implícita als contes infantils. Aquest fet, si no es treballa, pot ser que propiciï en algun moment la discriminació de les famílies que no són tradicionals com la seva, que les vegin il·lícites o que no es plantegin que hi ha altres models. De la mateixa manera, les nenes i nens que formen part d'altres models familiars, sovint no se senten identificades amb moltes històries i poden tenir una visió negativa de la seva família per entendre que no és com la dels altres. Els contes, entre altres coses, ens ofereixen referents i models, personatges amb els quals l'infant o l'adult es pot emmirallar o sentir-se identificat. Així, aquesta eina permet enriquir aquests personatges, referents i models, amb membres de famílies diferents a la tradicionalment representada als contes.

Si des de petits es treballa amb normalitat els diferents models familiars, podrem fer que les nenes i nens puguin viure la seva família i la de la gent que els envolta també amb normalitat i dignitat, sense renunciar a la pròpia identitat.

A més a més, es té en compte que els infants són el futur de la societat i si comencem treballant des de baix, podrem aconseguir un canvi en la mentalitat de la societat futura, si més no, respecte l'acceptació i el respecte dels diferents models familiars perquè no n'hi hagi un de més lícit o millor que un altre. Tal com dèiem a la introducció, els temps canvien i, actualment, hi ha tants models com famílies.

Finalment, la guia elaborada està pensada de manera molt oberta per facilitar als professionals que hi treballem l'ajust a cada context i situació. De la mateixa manera, un cop provada l'eina a través de diferents professionals (mestres, psicòlegs, treballadors socials, etc.), i amb el feedback corresponent, es realitzaran les modificacions necessàries perquè l'eina s'ajusti a les variacions dels contextos i als diferents grups d'edat, responant als objectius plantejats i atenent a noves situacions de diversitat familiar.

DE FAMÍLIA EN FAMÍLIA:

Una eina psicoeducativa que ens permetrà treballar amb diferents models familiars

Amb l'elaboració de 12 contes, un joc de puzzle i una guia de suport per a les famílies i l'escola, és amb el que una estudiant de la Universitat Autònoma de Barcelona ha construït una eina psicoeducativa per a normalitzar els diferents models familiars presents actualment.

“De família en família” és una eina psicoeducativa creada amb l'objectiu de normalitzar i legitimar l'existència dels diferents models familiars, començant pels petits de més de 6 anys fins més enllà dels 90, ja que és una eina familiar.

Durant el dia a dia, podem veure que estem envoltats de modalitats de família molt diverses però, en canvi, el model familiar que segueix a l'imaginari de la nostra societat continua sent el d'un pare, una mare i un o dos fills. Són molt pocs els materials pensats per tenir en compte la pluralitat de famílies presents. Per aquesta raó, l'autora del treball, s'ha inventat 12 contes en què els protagonistes formen part de diferents models familiars i en els que es fan activitats que podrien donar-se a qualsevol de les famílies.

“La intenció no és estigmatitzar més aquestes famílies sinó, al contrari, tenir-les en compte en coses tan senzilles com són les historietes que s'expliquen als nens quan es fa lectura”.

Els contes, entre altres coses, ens ofereixen referents i models, personatges amb els quals l'infant o l'adult es pot emmirallar o sentir-se identificat. Així, l'autora considera important enriquir aquests personatges, referents i models, amb membres de famílies diferents a la tradicionalment representada als contes.

El tipus de família en la que viuen els nens i les nenes no és l'únic que existeix i n'hi ha de moltes diverses; aquesta eina permet mostrar-ho, permet parlar-ne i treballar-ho.

Portada del recull de contes

Per altra banda, el recull de contes va acompanyat per un joc de puzzle (fet de cubs i amb imatges de playmòbil) que permet construir la imatge d'una escena del conte i així, es construeix l'escenari perfecte per poder treballar lo exposat a la guia de suport. Aquesta consta d'un petit text, complementari al conte, on hi apareix una situació que es treballa amb les preguntes preparades a la mateixa guia. Aquestes estan referides a les emocions dels diferents protagonistes.

Els contes poden arribar a ser una eina excel·lent per treballar la intel·ligència emocional, ja que ajuden a posar nom i a identificar les emocions que senten i viuen tant els personatges com els lectors i oients; per això aquesta eina es considera favorable per a treballar les diferents situacions que es vulguin abordar, detectades a l'escola o a casa.

La presentació del material es farà el dia 31 de maig a les 15.15 h a la Facultat de Psicologia de la UAB i les portes estaran obertes a tots aquells que vulguin saber més de l'eina i vulguin veure el material.